

85534 - Гӯшти харҳои ваҳшӣ (гӯрхар, зебра) раво аст ва гӯшти харҳои хонагӣ ҳаром аст

савол

Оё хӯрдани гӯшти хар ҳоиз аст?

Ҷавоби муфасссал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Хӯрдани гӯшти хари ваҳшӣ (гӯрхар, зебра) ҳоиз аст ва хӯрдани гӯшти хари хонагӣ ҳаром мебошад. Далели раво будани аввалин (яъне хари ваҳшӣ) ҳадисест, ки онро Бухорӣ (5492) ва Муслим (1196) аз Абуқатода (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки ӯ гӯрхареро шикор карда, поре аз гӯшти онро назди паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) овард. Расулulloҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) аз он хӯрд ва ба ёронаш гуфт: «**Ин ҳалол аст, бихӯред**».

Аммо гӯшти харҳои хонагӣ дар аввали Ислому мубоҳ буд. Сипас паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) онро дар рӯзи Хайбар ҳаром гардонид.

Бухорӣ (5520) аз Ҷобир ибни Абдуллоҳ (Аллоҳ аз он ду хушнуд бод) ривоят кардааст, ки гуфт: Паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) хӯрдани гӯшти харҳоро дар рӯзи Хайбар манъ кард ва ба хӯрдани гӯшти асп иҷозат дод.

Бухорӣ (5527) ва Муслим (1936) аз Абусаълаба (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки гуфт: Расулulloҳ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) хӯрдани гӯшти харҳои хонагиро ҳаром гардонид.

Ибни Қудома (рахмати Аллоҳ бар ӯ бод) гуфтааст:

"Аксари донишмандон харҳои хонагиро ҳаром медонанд. Аҳмад мегӯяд: Понздаҳ нафар аз саҳобагони паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) онро макруҳ (ҳаром) донистаанд. Ибни

Абдулбарр гуфт: Имрӯзҳо дар байни донишмандони мусулмон оиди ҳаром будани харҳои хонагӣ ихтилофе вуҷуд надорад". Поёни сухан аз китоби "Ал-Муғнӣ" (9/324).

Аллоҳ донотар аст.